

Autor: Morgoth Penguin

Zatímco liberální elity, banky, vykořenění kosmopolité a islám oslavovali své velkolepé vítězství nad nebohým francouzským národem, feministka z Harry Pottera Emma Watsonová prolomila další bariéru, když při udílení cen MTV převzala první „genderově neutrální“ herecké ocenění. Dodala k tomu:

„(Bellina) zvědavost, žízeň po poznání a touha dosáhnout v životě něčeho víc ji ostatním odcizovaly“, vysvětlila Watsonová. „Strašně ráda jsem hrála postavu, která se na nic z toho neohlížela. Cítím hrdost, že jsem mohla být součástí filmu, který oslavuje diverzitu, gramotnost, inkluzi, radost i lásku právě tímto způsobem.“

Nepříjemným důsledkem této diverzity a inkluze jsou Afričané, kteří momentálně přistávají na jižních březích Itálie tempem 11 000 za měsíc. Netuším, co si myslí o „genderově neutrálních“ hereckých oceněních, ale snadno si dovedu představit, co se jim honí hlavou při pohledu na Emmu Watsonovou – a příliš „genderově neutrální“ myšlenky to rozhodně nebudou. Emmě Watsonové ale vlastně kdovíjak nezáleží na tom, co si o ní nebo její „morálce jako přes kopírák“ myslí Afričané – sama totiž patří k formující se vyšší kastě západní civilizace. S Afričany se pak budou muset nějak srovnat neprivilegovaní, chudí Francouzi, jejichž rolnické povstání bylo právě udušeno.

Dnes tak ve Francii žijí lidé, kteří pochopili, co se děje, byli zděšeni 250 Francouzi zavražděnými muslimy a pokusili se svým hlasem věci změnit – a někteří z těchto lidí zemřou, protože prohráli; skutečně je to takto neúprosné.

Když Evropané projeví touhu žít, jde o „hrozbu populismu“ a „nenávist“ – evropská vůle žít a láska k vlastnímu je skutečně připodobňována k nemoci, již je třeba za každou cenu vymýtit a globální establishment se bude po svém triumfu chvástat řečmi o zachování „stability“, zatímco v den voleb muselo hlídat francouzské ulice na 50 000 ozbrojených policistů.

Macron je balzámem na nejhlubší obavy z nacionalismu, není to „důvěryhodná osoba“ jako Theresa Mayová, ale ranař, který dovede program až k jeho logickému dovršení, čímž se ostatně nijak netají. Sám je vlastně bezmála chodící klišé: rothschildovský bankéř s „exotickým“ milostným životem, který nijak neskrývá touhu potrestat vzpurné východoevropské země, jež se postavily globalistickým mudrcům a projevily alespoň vlažné přání zachovat si svou identitu a svébytnost.

Emma Watsonová a Macron sdílejí podobné ideály. Watsonová věří, že bojuje proti statusu quo, jemuž ovšem ve skutečnosti vlastně jen dodává pohlednou tvářičku, s jejíž pomocí se globální řád snáz „prodá“ veřejnosti. Jistě nebude protestovat, že běloch, muž a bankéř zabránil zvolení první francouzské prezidentky; neví nebo je jí jedno, že ženu v Sunderlandu můžou unést a tři dny znásilňovat, a viníci i jejich kultura znásilnění odkráčí bez trestu. Její feminismus zná své místo.

Macronovou vizí Evropy je celokontinentální bezútěšná zóna táhnoucí se od Portugalska do Polska, plná terorismu a etnických konfliktů, kde původní Evropané utíkají od jedné zastávky bělošského úprku ke druhé ve snaze vyhnout se všudypřítomnému divošství a barbarismu. Dekadentní, vulgární a pompézní kult celebrit nás krmí morálním kódem, jenž za každých okolností neomylně posiluje narativ globalismu.

Neexistuje nic vlastnější podstatě lidského života než rozmanitost. Naše roztržité lidstvo se musí sjednotit, aby tak uchránilo svou budoucnost. Bizarní a regresivní utopie extrémistů – ať už vzhlíží k Americe před érou občanských práv nebo středověkému chalífátu – nás hrozí zatáhnout do občanské války. My však musíme upřít zrak ke skromnější vizi utopie založené na poznání, že to co nás činí odlišnými, nás zároveň činí i stejnými. (The Guardian)

Stejně jako všechny ostatní tyranie s genocidními choutkami potřebuje i euroglobalistický projekt coby obětního beránka nějakou skupinu, „Cizího“, objekt demonizace, pronásledování, pozorného sledování a obav. Touto skupinou jsou Evropané samotní, nikoliv náhodou jediná skupina, která by s dostatečnou motivací mohla s celým velkým švindlem i jeho architektky skoncovat. Pod nadvládou této nové tyranie stačí sebemírnější závan kritiky, aby člověku zničili život. Porážku strany jako Front National nám pak vykresluje jako ohromně překvapivé vítězství, těžce vybojované navzdory všem předpokladům: „No uť, zvládli jsme to – a to jsme na své straně měli jenom všechny nadnárodní organizace, masmédia, barevný voličský blok z dovozu a kompletní liberální elitní politickou třídu!“

Francouzský filozof Maurice Bardeche ve své eseji *Fašistický sen* o liberální demokracii napsal:

Anarchická svoboda demokracie nejen že umožňuje rozptýlení lidové vůle a její vykořisťování soukromými zájmy; ale má i mnohem hlubší důsledky. Ze všech stran otevírá život každé povodni, nákaze či zlému větru; strhává všechny překážky dekadenci, vykořisťování a především pak průměrnosti.

Všichni kvůli ní žijeme na otevřené stepi, bez ochrany proti nájezdníkům. Čistě negativní uspořádání má své jméno: obrana svobody. Tato svoboda ale je jako droga, kterou jednou vyzkoušíte, jako jedno pomazání křížmem – a pak zůstane člověk ponechán napospas na stepi, kde si svá doupata hledají různé stvůry: krysy, ropuchy či hadi, které ji mění na močál. Tyto roje mají právo růst, jako kopřivy nebo zakrslé traviny.

Co pošťkávající masmédia označují za „hrozbu populismu“, je prostě jen skromný a mírný pokus bělochů zaštitit se proti nebezpečím obcházejícím stepí moderní Evropy – euroglobalistická tyranie ale místo toho vidí „rozvraceče“ a spiklence spolčující se proti veřejnému blahu, nemoc, neštovice, mor, zlo, rasisty, nenávist, antisemity...

Každý hraniční kámen je třeba povalit, každou zeď strhnout, každou bělošskou školu i vesnice obohatit, každou nenávistnou myšlenku potrestat.

Evropany je třeba vytáhnout z čehokoliv jen vzdáleně připomínajícího útočiště a bezpečí, domov a krb; všichni musejí do pusté otevřené stepi „Nové Evropy“, kde se mohou stát snadnou kořistí nějakého chráněného predátora, který zrovna bude mít cestu kolem. Jako morální a duchovní potrava jim pak musí postačit pár cynicky vykonstruovaných židovských sloganů, mechanicky opakovaných feministkami s mrtvým pohledem a mediálními zombiemi bez duší.

Říše špíny má nad námi vládu.

S postupem času jsem stále pevněji přesvědčen o úloze duchovnosti (či její absence) v moderní epoše. Napříč celou svou historií Evropané vzhlíželi ke kráse a vytríbenosti, odvaze a ctnosti – a právě zde si všímáme, že vznikající Říše špíny vůbec není plodem evropské duše ani ducha, ale jeho naprostým protikladem, a to ve všech ohledech. Neusiluje o moudrost či velikost, ani je nevelebí, naopak svou rovnostářskou doktrínou mění člověka na jakousi tvárnou tučnou nevábnou hmotu.

Zrodila se z duše natolik kruté, mstivé a přesto nekonečně urputné, že to zůstává pro většinu našich lidí jednoduše nepředstavitelné – abychom však dokázali spatřit zlo v jiných, musíme možná nejprve porozumět kráse uvnitř nás samých...

Úvaha *An Empire Of Mud* vyšla na stránkách Morgoth's Review 10. května 2017.